

1.

Huppeldepup

Er zitten mieren in mijn broek, zegt mama. In die van mij, niet in die van haar. Mieren in mijn broek en apen in mijn buik. Ze zegt ook dat ik rondhuppel als een kip zonder kop. Of als een hondje met te veel pit.

Ik heb een hele dierentuin in mijn hoofd. Ik kan er niets aan doen. Vandaag is het de laatste dag van de vakantie.

Het was super. We zijn niet op reis geweest, omdat mijn zusje te klein is. Nina is nog een baby. Maar dat geeft niet. Ik had genoeg te doen. We maakten uitstapjes naar zee en naar de dierentuin. Of we kochten eieren bij de boer om cake te bakken.

Ruben ging deze vakantie ook nergens heen. Dus waren we bijna de hele tijd samen. Ik heb me geen seconde verveeld.

Maar morgen is het afgelopen. Uit.

Dan moet ik weer elke dag naar school. Netjes gewassen, gekamd en opgepoetst. Mooi op tijd en niks vergeten.

Ik heb er wel zin in, hoor. Maar ik word er een heel klein beetje huppeldepup van.

Mama ook. Niet van de school morgen. Dat doet haar niets. Ze

lijkt zelfs blij dat de vakantie voorbij is. Ze wordt huppeldepup van mij, zegt ze. Dat komt door die dierentuin in mijn hoofd. Die is besmettelijk, zegt ze. Zoals griep. Of windpokken.

Ik geloof haar niet. Mijn dierentuin is helemaal niet besmettelijk. Mama kan helemaal van zichzelf huppeldepup worden, daar heeft ze mij niet voor nodig. Er zitten miljoenen kippen, mieren en apen in haar hoofd. Echt waar. Daarom is ze ook zo'n warhoofd.

Papa heeft helemaal nergens last van. Zijn hoofd is altijd rustig. 'Zen,' zegt hij.

Dat komt uit Japan.

Ik weet niet wat dat is, zen. Maar soms zou ik er ook een stukje van willen. Vandaag bijvoorbeeld. Dan kon ik lekker naast papa voor de televisie gaan liggen in plaats van als een kip zonder kop door het huis te rennen.

Papa ligt op de grote sofa. De gemakkelijkste en de warmste. Omdat er een vel van een wild beest op ligt. Geen echt vel. Echt vel is vies, zegt mama. Wilde beesten horen in het oerwoud, niet op de sofa. Het is een namaakvel uit de Ikea. Als het vuil is, kan het zo in de wasmachine.

Papa kijkt naar de Spaanse televisie.

Dat doet hij vaak. Ik denk niet dat hij al ooit in Spanje is geweest. Toch niet sinds ik geboren ben.

Ik wil best een keer naar Spanje. Maar mama zegt dat het er veel te warm is voor de baby, wel veertig graden of zo. Daarom loopt

iedereen er de hele tijd in bikini of in zwempak. Op echt warme dagen kun je er op de grond een ei bakken. Als je dat zou willen tenminste. Zelf vind ik het nogal smerig, maar het kan dus wel. Domme toeristen, zegt papa, die weten niet hoe gevaarlijk de hitte is.

Als je in Spanje op je blote voeten loopt, kunnen je voetzolen smelten. Voor je het weet plak je aan de straatstenen. En dan sta je daar voor eeuwig en altijd in de brandende zon, midden op de weg. Tot het einde der tijden, of tot iemand je komt redden met ijs. Massa's ijs.

Maar het kan nog erger. Je kunt er zweten tot je ongeveer verdwenen bent. Dan blijft er alleen nog een plasje blubber over. Of je bloed wordt zo dik dat het niet meer door je aders kan en dan verander je in een standbeeld. Het overkomt een hoop mensen, echt waar. Dan komt er een man met een kraanwagen. Hij pakt al die beelden op en zet ze op een plein of in een park. En dan poepen de duiven op al die hoofden.

Vreselijk gevaarlijk land hoor, Spanje. Vooral voor baby's.

Toch kijkt papa graag naar de Spaanse televisie. Om zijn Spaans niet te vergeten.

Meestal kijkt hij samen met mama naar een quiz.

Daar heb ik zo'n hekel aan! Quizzen zijn onnozel. Vooral op de Spaanse televisie, want daar zijn ze vreselijk luid. Iedereen staat de hele tijd te roepen en er huppelen meisjes rond in bikini. Ik weet dat het daar veertig graden is, maar toch vind ik het onnozel.

Papa en mama vinden dat ook. Ze zitten de hele tijd te lachen, maar ze blijven wel kijken.

‘Zo leer je nog wat,’ lacht papa. ‘Later zul je daar blij om zijn.’

Zal wel.

Als we ooit naar Spanje gaan. Als Nina groot genoeg is om niet aan de grond vast te plakken of in een standbeeld te veranderen. Of als we nog eens naar Ecuador gaan. Dan kan ik alleen maar antwoorden op onnozele vragen als: wat is de hoofdstad van Litouwen? Of: wat is de hoogste bergketen van Rusland?

Papa spreekt heel goed Spaans. Raar, dat hij al die woorden ook zomaar kan vergeten.

Vorige week heb ik uitgerekend hoelang het duurt voor je alle woorden bent vergeten. Ik heb een wetenschappelijk onderzoek gedaan.

Het was nogal lastig, want sommige dingen wist ik niet zeker. Ik weet bijvoorbeeld niet precies hoeveel woorden een mens kent. Eerst heb ik geprobeerd om ze op te schrijven. Alle woorden die ik ken. Maar na achtennegentig woorden kreeg ik vreselijke kramp in mijn hand. Achtennegentig woorden zijn een boel letters, ik ken best wel een paar lange woorden.

Daarna wilde ik alle woorden opnoemen, maar daarvan kreeg ik grote dorst.

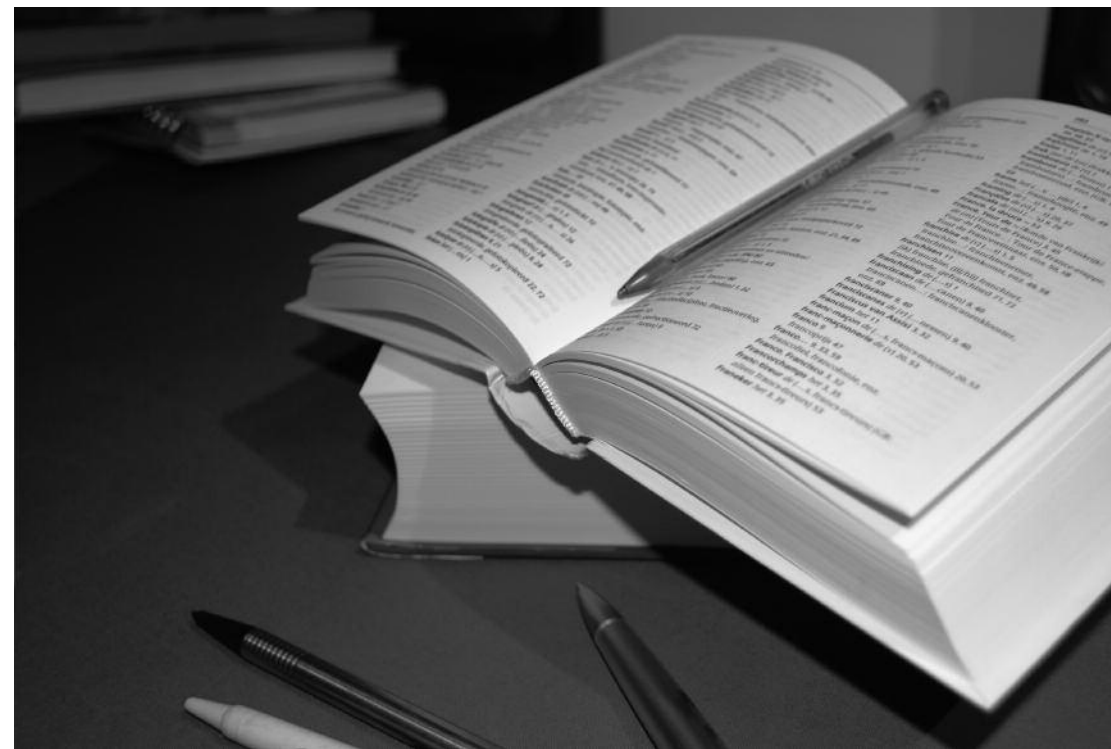
Ik heb het woordenboek van papa uit de kast gehaald, om de woorden te tellen. Ik wist niet eens dat er zoveel woorden bestonden. Bij de letter B had ik er al genoeg van. Er staan trou-

wens heel rare woorden in een woordenboek, woorden die niemand gebruikt, volgens mij.

Ik heb voor mijn wetenschappelijk onderzoek dus een beetje moeten gokken.

Ik heb aan mama gevraagd hoeveel woorden we vergeten per dag. Ze wist het niet. En ook niet hoeveel per week of per maand of per jaar. Mama weet niet veel. Ze kent veel woorden, maar ze weet niet veel over woorden.

Op het internet wisten ze het ook niet. Dus moest ik wel gokken. Voor de rest is mijn onderzoek heel wetenschappelijk. Met heel veel cijfers en zo. En uitgerekend met papa's rekenmachine.

Hou je vast! Als je één woord per week vergeet, dan duurt het precies negen jaar, vier maanden en drie dagen voor je een taal helemaal vergeten bent. Het hangt er natuurlijk ook een beetje van af hoe slim je bent. Vreselijk slimme mensen kennen heel veel woorden. Die zijn misschien al dood voor ze alles kwijt zijn. Maar het kan ook sneller. Misschien vergeet je wel één woord per dag. In dat geval zitten de meeste kinderen al na een paar maanden door hun voorraad heen.

De uitkomst van mijn onderzoek heb ik opgeschreven in een schrift. Ik heb er duidelijke rijtjes en grafiekjes bij getekend. Met cijfers erin. Het ziet er heel echt uit.

De titel van mijn onderzoek is:

Onderzoek naar het vergeten van een taal en hoe lang dat eigenlijk duurt

Hij staat in het rood en met een dubbele streep eronder.

Ik denk dat ik later wetenschapper word. Dat lijkt me leuk. Dan heb ik een heleboel schriftjes. Met allerlei onderzoeken en berekeningen en grafiekjes. Dan zal ik precies weten hoelang alles duurt.